

vurdere sin egen Stilling, idet man vilde sige om den, at det, som den nordamerikanske Regering ikke ved sin egen Indflydelse har kunnet sætte igennem, det har den danske Regering troet, at den kunde sætte igennem ved at slutte sig dertil. Jeg tror, at det vilde være en mindre heldig Fremgangsmaade af Regeringen, og det glæder mig derfor ogsaa at høre, at det slet ikke er den ærede Forslagsstillerens Opfordring, at man ubetinget skal slutte sig til Traktaten, saaledes som den foreligger. Endelig omfatter jo Forslaget et tredje Punkt, nemlig at Folketinget skal opfordre Regeringen til at søge lignende Traktater, afsluttede med fremmede Lande, særlig til at indlede Forhandlinger med de andre nordiske Riger. Jeg ser ikke rettere, end at denne sidste Tilføjeelse er ganske overflødig. Hvis der altsaa fra den nordamerikanske Regering foreligger et Forslag til alle europæiske Nationer om at slutte sig til denne Traktat, saa ser jeg ikke den fjerneste Anledning til, at de europæiske Stater, hvis de ikke ville slutte sig til den fra den nordamerikanske Regering udstedte Indbydelse, da skulde slutte sig til en fra Danmark udgaaet Indbydelse. Og hvad særlig Forholdet til Sverige-Norge angaar, som det ærede Medlem for Skanderborg Amts 1ste Valgkreds stærkt fremhævede, har jo lykkeligvis Tilstanden altid været — og jeg haaber ogsaa, den skal vedblive at være det — saaledes, at det er lykkes ved Forhandling at komme over de Spørgsmaal, som det ikke altid kan undgaaes optaa mellem 2 Naboer, som have en saadan Mængde Berøringspunkter. Det er altid lykkes ved gensidig Smødelommenhed og ved Forhandling at komme til et Resultat, og ærede Medlemmer ere da vist enige med mig i, at en saadan Fremgangsmaade, en saadan Maade at komme til et Resultat paa, er langt at foretrække for en hvilken som helst Voldgift. Jeg kan altsaa ikke andet end fraraade Bedtagelsen af det Forslag, som det ærede Medlem for Skanderborg Amts 1ste Valgkreds er Ordfører for. Men det udelukker jo paa ingen Maade, at Regeringen ikke fuldt ud kan slutte sig til Tanken om Voldgift. Det er jo en Ting, som oftere har været bragt til Udførelse af den danske Regering. Der foreligger jo forskellige Sager, hvor Voldgift har været søgt, og jeg betragter ogsaa ganske sikkert Voldgiften som et af de største og heldigste Midler til at komme til Ende med Stridigheder, som man ad Forhandlingens Vej ikke kan komme til Ende med. I alt Fald er jeg ogsaa af den Opfattelse som det ærede Medlem for Skanderborg Amts 1ste Valgkreds, at det er en særlig Opgave for en Udenrigsminister at

være en Fredens Minister. Det er jo ganske sikkert, at enhver Ministers Opgave skal være saa vidt muligt at skaffe Fred frem. Men særlig maa det jo nødvendigvis være Udenrigsministerens vigtigste Opgave paa enhver Maade at søge at bevare Freden med sit Lands Naboer, og til at bevare denne Fred betragter jeg ogsaa Voldgiften som et stort og vigtigt Middel. Derfor kan jeg fuldstændig modtage det Vædringsforslag, som det ærede Medlem fra Helsingør var Talsmand for, idet det jo fuldstændig udtaler den samme Opfattelse, som, baade tidligere og nu er kommen til Orde fra Regeringens Side.

Ordføreren for Forslagsstillerne

(Bajer): Det er aabenbart, at baade den højtærede Minister og det ærede Medlem fra Helsingør (E. Thomsen) i Grunden have haft deres Taler færdige, inden jeg havde Ordet. Det bebrejder jeg dem ikke; men der er ikke saa aldeles lidt i det, som de sagde, der efter min Mening i Grunden er gendrevet i Forvejen.

Jeg skal først henvende mig til den højtærede Minister. Han sagde i Begyndelsen af sit Foredrag, at han maatte kunde indskrænke sig til at henvise til en tidligere Debat her, idet hans meget ærede Forgænger, som nu er død (Kofenørn-Behn), havde svaret. Jeg vil dertil sige, at jeg tror ikke, det vilde været heldigt. Thi Tiden staar ikke stille; og netop en Sag som denne udvikler sig meget hurtig. Jeg kan paavise et bestemt Eksempel, som beviser det, og som giver mig Haab om, at det ikke varer saa overordentlig længe, inden der paa Ministerpladsen sidder en Udenrigsminister — naar jeg siger: ikke saa overordentlig længe, mener jeg en Mennekealder eller mindre maatte — som har de Meninger, som Forslagsstillerne have; og det vil jeg antyde ved at vise hen til den Butterfieldske Sag. Det var jo en Sag, som begyndte 1854 og blev afsluttet i 1890. Der var et Tilbud om Voldgift fra Nordamerikas Side, som den danske Regering atter og atter modsatte sig. Den vilde slyde Sagen ud, som det hedder, lade den ligge. Men det lykkes ikke. Amerika kom atter og atter igen med Tilbud om Voldgift. Den danske Udenrigsminister svarede 1874, at „direkte Forhandlinger“ . . . „altid udgøre det ønskeligste og naturligste Middel til at afvikle Tvistemaal mellem to venskabelige Regeringer.“ Da vilde man altsaa slet ikke gaa ind paa Voldgift; og endnu i 1889, da Regeringen kom her til den danske Rigsdag med Forslag om at modtage Amerikas Voldgiftsforslag, var det